

M A G Y A R K U R I R

Bécsből, Kedden, Januárius' 23-dikán, 1821.

Franczia Ország.

Januarius 8-ikán nagyon heves ülése volt a Kóvetek Kamarájának. A tárgy, melly felett a vetekedés volt, a Ministereknek azon kívánságát illette, hogy addig is, míg az adóknak menyisége ezen esztendőre meghatározatlan, az esztendei adónak hat 12-től része vétethessék-fel előképpen azon mérséklet szerént, mint a lefolyt esztendőben volt. Név szerént, Generalis Donadieu, tartott felettebb heves beszédet a Ministérium ellen. Ez a Gen. Donadieu csak most választott Kóveté a Rhodanus torka departamentjének egyik kerülete által, és ő az Ultrák közzé tartozó ember. Leghevesebben érdeklette a had és az igazság Ministeriumait. Az utolsó ellen illy kifejezés fordult elé szavai közt: „Az igazság Ministere meggyalázta hivatalát, midőn nem régen (a mult Juniusi lármákra céloz) „Vádolóbol Vádoltatottá kellett lennie. Ha rajta (az Orátoron) állana, nem adna oda a mostani Ministereknek az esztendei adóból egy részt is, nem hogy 6-12-től részt.“ — Az után így folytatta szavait: — „Én, Uraim, úgy itélek, hogy mi a mi buzgóságunkat, abban, hogy a Ministereknek pénzt adjunk, méltán mérsekélhetjük. Nincsen nekik oly nagy szükség, minthogy módjok van arra, hogy a Kamara tagjai közzül akár mellyiknek, a ki arra hajlandóságot mutatna, hogy a

maga becsületét és függetlenségét eladja, egyszerre 100,000 Frankot ígérjenek. (Ezen szókra nagy zibong istánodott). Igen is Uraim! nyilván megtörtént a dolog, hogy ezen Kamarának egy becsületes tagja, kit ezen Kamarának hozzá való bizodalma egy hivatalra hívott vala, hogy fel ne vállalja, kárának megfordításául, 100,000 Franknak ajánltatása által csufolatott-meg. Illy eszközök által akarják kormányozni Franczia Országot; erre fordittatik az adófizetésből bejövő pénz; így tudják azt használni Ministereink....

Itt nem folytathatta tovább szavait Generalis Donadieu, oly nagyon kiáltozták minden felé, hogy: Meg kell inteni! meg kell inteni! tarttsa a rendhez magát! — Az igazság Ministere: „Én úgy itélek, hogy az Orátor vagy meg fogja bizonyítani, a mit beszéll; vagy pedig rágalmozónak fog esmertetni.“ — Voisin-de-Gartempe: „Ezen Kamarának becsülete azt kívánna, hogy nyilván kijelentse azt, hogy nem hágy helybe egy oly beszédet, a melly egyenesen oda céloz, hogy a tagok között nyughatatlanságot és zürzavart okozzon, s a melyben legmégbántóbb kifejezések találtatnak. Micsoda beszéd ez egy Franczia Generálisnak szájában? Melly kifejezéssel él, midőn azt mondja: Hogy a Franczia birodalom igazságtévő Ministérének és Pecsétörzőjének méltósága megalacsonyított. Meg kell inteni az Orátort, hogy tarttsa a rendhez

magát.“ — Mások is felkiáltották: hogy úgy! úgy! meg kell inteni.

Lalót. „Nem úgy, Uraim, nem úgy! Az igazság 's ezen Kamara' becsülete kívánnák, hogy ellenetek szegezzen magamat. Nékünk köteleességünk az, hogy gondolatainkat ezen Orátori székéből minden tartozkodás nélkül kimondjuk, 's hogy azt, a' mit jónak tartunk, szabadon kinyilatkoztassuk. A' Ministerek' mentése egyedül csak az ök' magokviselete; nékiek magoknak kell affelől magokat elötvünk kimagyarázni; 's a' mi köteleességünk, hogy öket meghalassuk. Én nem is kételkedek azeránt semmit, hogy ök meg fogják ezen magyarázatot tenni. De, miképpen tehetik-meg, ha megakadályoztatjuk, hogy az ellenek való panasza az ö füleikbe mehessen? Magoknak a' Ministereknek javokra kívánom tehát, hogy az Orátort halgassuk-meg 's ötet ne intssük meg beszédéért.“

Ekkor az igazság' Ministeré az Orá-lószékbe felmenvén, kérte Generális Donadiet, hogy adja oda néki azon papirosat, melyről beszédét leolvasta, hogy nézhesse-meg, hogy ott vagynak-e mind azok, a' miket a' Genéralis szóval elmondott. Itt ismét közönséges zúgás támodott. Donadiet oda adta az írást, 's azt a' Minister megolvassván, így szollott: — „Megbocsásson a' Kamara; én nem akartam magamat csak füleim' bizonyosságára bízni; szemeimet és tanúbizonyosságul akartam venni, 's azért kértem az Orátort, hogy engedje-meg, hogy azon szavakat, melyeket ő jól meggondolva írt-'s fel is olvasott, magam is elolvashassam. Az ő leírt szavai ezek: „Én azt erősítem Uraim, „hogy ti az arravaló buzgóságot, hogy a' „Ministereknak pénzt adjatok, veszedem nélkül mérsékelhetitek; nincsen a' „Ministereknak erre szüksége, minthogy

„olgy állapotban vagynak, hogy közzü-
„letek akár mellyiknek, a' ki hajlandó
„volna arra, hogy becsületét és függet-
„lenségét eladja, egyszerre 100,000 Fran-
„kokat ígérjenek.“ — Erre újabb és még
nagyobb zúgás támodott a' tagok között.
— Donadiet pedig, ki mind ez ideig a'
Ministerrel együtt állott az oráló székben,
ismét hozzá akart fogni a' beszédhez: ha-
nem az igazság' Ministere így szollott hoz-
zá: „Én akarok beszélni; ketten nem be-
széllhetünk; engem' illet a' sor, nem az
Urát.“ Ekkor elment Donadiet a' helyé-
re, a' Minister pedig így folytatta beszé-
dét: „Hallátok Uraim a' felolvasatott sza-
vakat. Olyan világos, mint a' napnak
fénye; hogy ezen szavakkal az Orátor
azt erősíti a' Ministerekr l, hogy ök ezen
Kamara' tagjainak votumait meg akarják
pénzel vásárlani. A' felolvasatott szava-
nak nem lehet ennél egyéb jelentése. Azt
mondja az Orátor: hogy a' Ministerek ké-
szek közületek mindennek, a' ki a'
maga becsületének és függetlenségének
eladására hajlandó, 100,000 Frankot ígér-
ni; ennél nem lehet világosabban beszélni;
Uraim, n' Ministerek úgy rajzoltat-
nak-le, mint a' kik alkalmasok arra,
hogy ezen Kamara' tagjainak votumaikat
megvásárolják; következésképpen azzal
vádoltatnak, hogy czélzások és karakter-
terjek az, hogy titeket pénzel megvesz-
tegessenek. Én nem bocsátkozok többre
ki, mint a' mennyire az Orátor a' maga
szavai által kibocsátkozott; ő nem vádol-
ja azzal a' Ministereket, hogy a' megvesz-
tegetést már valósággal elkövették volna:
de mondja azt, hogy karakterjek és aka-
ratjok az, hogy a' legelsöt közületek,
kinek a' maga' becsülete és függetlensé-
ge' eladására hajlandósága leszen, meg-
vásárolják (megvesztegessék). Uraim! már
ennél semmi nagyobb meggyaláztatás nem

lehet. Az Orátor kötelességét teljesítette, ha mondott szavainak megmutatására, kezei közt vagynak a bizonyító eszközök; de kötelessége is ám néki az, hogy ezeket, vagy most mindjárt, vagy pedig a Kamara által meghatározatandó idő alatt elé mutassa; én ötet ennek megselekvésére, mindeneknek hallattára meghívom. Az a cselekedet, mellyel ő a Ministereket vádolá, olly bűn, melynek megbüntetéséről a törvények előre gondoskodtak, s arra testi és meggyalázó büntetést határoztak. Az Orátor kinyilatkoztatta, hogy ez a bűn elkövetett; ő ezt megmutatni köteleztetik: ha meg nem mutatja, rágalmazást követett-el, a melly egy olly bűn, melyre mind a régi mind az új törvények, még azok is, a mellyeknek készítéseiben ő maga is részes volt, büntetést határoztak; és minthogy ezen bünt csak a törvény által lehet üldözni s megbüntetni, s ezt néktek magatoknak megbüntetni nem lehet: tehát ezen tekintetből én is ellene szegzem magamat annak, hogy a Kamara tagjai ötet itt magok meginttsék. Ezen elégtétel különben is nem elégséges, s a Ministerekhez méltatlan lenne. Ők a ti tulajdon jelenlételekben s a ti hallástokra illetődtek ezen gyalázzattal: de azonban az ő rágalmazására szolgáló bizonyságok is nyilvánosságosan a ti szeméitek előtt vagynak; s illy módon legjobban lemosatott rollunk ezen vakmerő bátor mogmocsokoltatás.

Ekkor ismét Donadieu ment-fel az Orálószékre; s engedelmet kérvén a beszéllésre, így folytatta elébb félbemaradt szavait: — „Ugy van, Uraim, tudva lévő dolog, hogy ezen Kamarának egy becsületes tagja, 100,000 Frankokból álló ígéret-tétel által meggyaláztatott, ez, tudva lévő történet, nem titok... Ezen szavaknak hallására ismét közönséges

zúgás támodott a Kamarában. Sok tagok így kiáltottak a Liberalisok padján: „Nevezze-meg az Ur a Kamarának ezen tagját! — Donadieu így folytatta szavait: „Én nem akarok semmi illetlenséget elkövetni: én meg akarom ezen tagot nevezni, de úgy, ha ezt nékem a Kamara parancsolja.“ — Na csak nevezze-meg hát az Ur! — ismét így kiáltottak sokak a Liberalisok padján. — „A Kamara tegyen határozást (ezek ismét az Orátor szavai); az én szabad természetüségem esmeretes; nékem hazugságot senki nem vethet a szememre; én becsülettel megfutottam pályafutásomat; s egy olly ember, mint én, egy olly Minister által, mint ez itt, becsületében meg nem támodtathatik.“ — Itt ismét sokak belé szollottak az Orátor beszédébe. Bourienne s más néhány tagok azt kívánták, hogy a jelenlévő halgatók előtt való gyalázzatnak elkerülhetése végett, változzék titkos Biztossággá a Kamara, vagy más szókkal, hogy zárattassanak ki a halgatók — hanem ismét mások, sokkal nagyobb számmal, így kiáltottak: Nem! Nem! — Lalot: „Én azt kívánom, hogy az Orátor szollitassék-meg, hogy csak beszédje tárgyát érdeklő körülállásokra bocsátkozzék ki.“ — Gen. Donadieu: „Nékem hazugságot még eddig soha nem vetettek szememre; karakterem és magamviselete esmeretese; azt kérdem: hogy akarja-e a Kamara, hogy azon tagot, kire beszédemmel célzóztam, megnevezem? — Némeltyek a Liberalisok padján: „Igen! igen!“ — mások: „Vessen véget már az Ur ezen dolognak. — Donadieu: „Vártam a Kamara parancsolatját. Beszédemet elvégeztem. Én ellene szegzem magamat annak a mit a Ministerek kívánnak, t. i. hogy az adózáznak

6 tizenkettőd része, 1821-re, előképpen meghatározassék.

Igy folytak ezen vetekedések ezen ülésben még egy jó darabig, a nélkül, hogy valami valódi resultatumjok lett volna. Januarius' 9-dikén ismét az egész ülést a' financiai jóvállás' czikkhelyei fellett való vetekedések foglalták el, a' melly végezetre voksolás alá bocsáttatván, a' Ministerium kívánságai a' votumoknak nagy többsége által meghatározattak. Csak 63 ellenzőjik találtattak; pártjokat 268-czan fogták. A' Generalis Donadieu mérges sértegetései, mellyekkel 8-dibban a' Ministériumot érdeklette, 9-dikben nem fordultak elé.

A' Párisi Monitör illy nevezetes tárgyat beszélt elé Jan. 8-dikán a' Londoni tudósításokból, mellyek onnét Jan. 4-dikén indultak: — „Herczeg Decazes, a' Londoni Udvarnál lévő Francia Nagy Követ, mikor Harrowban a' maga falusi lakhelyén tartózkodik, Grenier nevű meghitt embere által szokta Londonból a' hozzá szolló minden féle leveleket kivitetni. December' 31-dikén estve, midőn a' nevezett Grenier Londonból a' Herczeg leveleivel útnak indult 's már 6 vagy 7 Angliai mértföldeket hátra hagyott volna, a' lova az országuton hirtelen megállott. Nagy setétség lévén, alig láthatta Grenier, hogy lova előtt az utban három gyalog ember áll, a' kik szolltak ugyan hozzá valamit, de olly lassan, hogy ő abból semmit sem értett, annyival is inkább, hogy az Anglus nyelvből keveset ért. Azonban míg azon iparkodna, hogy ezektől megmenekedhesék, hirtelen három lovak vették körül, kiknek kard volt kezeikben. Grenier gondolván, hogy itt csak futás által lehet menedéket keresni, sarkantyuba kapta a' lovát 's megfu-

tamodott: de emezeknek is jó lovaik lévén, olly módon üzték őtet, hogy több versben beérték, 's néhány vágást ejtettek rajta. Ekkor, hogy csalt vethessen nékiek, egy oldalaslag menő útra fordította futását, hanem ott is üzték a' gonoszok, úgy hogy már egészszen elvesztette vala minden remétségét, míg végre nem meszsze valami világosságot szemlélvén-meg, arra felé intézte futását, 's gondolván, hogy nem meszsze embereknek kell lenni, hiáltozni kezdett, hogy mennyenek segítségére. Ekkor az üldözőji megijedvén, nem kergették tovább, őtet pedig azon ház' lakosai, hol a' világot látta, magokhoz örömmel befogadták, és sebeit békötözvén más nap' Londonba a' Francia Követtség' palotájába beszállították. A' sebei csak ollyanok, hogy kétségbe sem hozhatni meggyógyulását. Herczeg Decazes azonközben hirt tétetett a' belső dolgokra ügyelő Anglus Ministernél Lord Sidmouthnál a' történetről, a' ki azonnal rendelést tett az egész Politziánál, hogy mindent elkövessenek a' gonoszoknak megtalálthatatásokra. A' Király megparancsolta, hogy 200 font Sterlingből álló jutalmat hirdessenek ki annak számára, a' ki ezen bűnösöket bejelenti.

A' Jan. 5-dikén indult Londoni tudósítások szerint még semmi nyomaikba nem akadhattak volt azon gyilkos szándékú embereknek, kik a' Francia Nagy-Követ Kurirjával ekképpen bántak. A' dolog nagyon rejtett minéműségűnek látszik lenni, és nagy felindulásra szolgáltatott alkalmatosságot. A' Kurir, a' ki ezen emberek által megtámogatott és megsebesítettett, semmit nem tud felőlök mondani egyebet, csak, hogy azok, kik gyalog a' lova elejébe állottak, paraszt munkás embereknek látszóttak lenni, a' lovak pedig köpenyegbe voltak takarózva.

A' Morning Chronikle ekképpen irt Jan. 5-dikén: — „Canning Ur a' jövő vasárnap-napon által indul a' szározra. Ő Bolton Urhoz Liverpoolba küldött leveleiben úgy nyilatkoztatja ki magát, hogy ő a' Ministeriumból már még Juniusban ki akarta vonni magát. Kéredzett is a' Királytól: de olly választ vett ő Felsőségétől, hogy kedvesen veszi, ha Canning Ur tovább is megmarad a' Ministeriumban; melyre nézve akkor abban még is maradt, de által útozott Angliából a' szároz Európába, azért, hogy Minister Collegáival a' Királyné ellen intéztetett Bill' dolgában nem érthetett egygyet. Viszszajövele után se' lévén ezen per még egészszen elvégeztetve és ő (Canning Ur) ezen tekintetben ekkor sem érthetvén egygyet Minister-Collegájival, ezek magok tudtára adták néki, hogy jónak találják a' Ministeriumból lejendő elkéredzését: erre nézve ő most ismét beadta Király ő Felsőségéhez a' maga kéredzését, 's ő Felsőségétől mostan kegyelmesen meg is nyerte elbocsáttatását.

Még a' Canning Ur helyyébe rendeltetendő Minister nem volt meghatároztatva.

Spanyol Ország.

Minthogy a' Kadiksi vérontásért fogvaülő tiszteknek megíteltetése mind halasztatik, 's ezen halasztódás Kadiksban igen sok féle gyűlölséges izetlenkedésekre szolgál alkalmatossággul: erre nézve megvizsgáltatta a' Fő Kapitány a' Caraccának és az ahoz tartozó négy tornyoknak állapotjokat, a' végre, hogy ezen foglyokat, kik a' megíteltetést önn' magok kéri, azokba szállitassa által. A' Caraccában 's az említett tornyokban sitetni fognak az ő megíteltetésskel.

Kadiksban néhány hajók érkeztek-meg Dec. 14-dik és 15-dik napjain Havannából jó summa pénzekkel. A' Constitúzió nevű fregátot is várták ugyan onnét 4 millió Piasterekkel.

Madridban a' Polgári Kormányozó Marquis Ceralbo Dec. 27-ikén azon Klúbot, melynek ülései a' Malthai-Keresztnél tartattak, hirtelenül bezáratta, illy okra nézve, hogy ez, a' város' Elöljáróinál nem adta-be azon nyilatkoztatást, mellyet a' Cortesek November' 8-dikán azokra nézve meghatározottak, a' kik illy Patriotai gyűléseket tartani szándékoznak. A' gyűlés a' Politzia által oszlattatott széllyel. A' dolog nagy lármát okozott. Estvéli 8 órakor az egész őrző sereg talpon állott. Mint látszik a' Kormányozót az a' környülállás indította ezen lépésre, hogy a' nevezett Klubnak egygyik ülésében a' Londoni Lord Májornak és a' Tanácsnak azon Radikális kérelme olvastatott-fel 's magyaráztattatott nagy elragadtatással, a' melyben azt kérték a' Londoniak az Anglus Királytól, hogy Ministereit boesással. A' Madridi Klub' Oratora a' Londoniaknak ezen kérelmét azzal a' kérelemmel hasonlította össze, mellyet ezen Klubban hevés napokkal ezelőtt jóvalottak vala, és a' mellyel oda volt a' czélzás, hogy Ferdinandus Kisálytól minden Ministereinek elbocsáttatása kívántassék, 's a' melly kérelem a' Klubnak minden jelen volt tagja által aláíratott vala.

Szent Ilona.

A' Bonaparte Papjától levél érkezett Romába, melyből illy summázatot közlenek a' Romai Újságlevelek: — „Mi tavaly Julius' 9-dikén indultunk-meg Londonból és Sept. 22-dikén érkezünk-meg ide. Engem' következett napon bemutat-

tak Bonaparténak, és ő engem nagyon kedvesen fogadott; ő ágyan feküdt; a szakálla ősz; a pofáji halaványok, pötyögősek, s puffadtak. Szóljon hozzá nagyobban hangon Atyaságod, mert egy kevéssé siket vagyok (így szólt). Eszébe vévén, hogy csudálkozom, ezt mondta nevetve: „Atyaságod engem nagyon elváltozottak talál. — Egy kevéssé annak (így feleltem). Erre ismét elnevette magát, s azután mindenekről, annyáról s egész familiájáról nagy csendességgel tudakozódott. Két nap mulva ismét elejébe vezettek. Ekkor ült az ágyban; azt kérdezte, hogy hát jól vagyunk-e, s hoztunk-e elegendő készületet a misemondáshoz? Hoztunk (így feleltem) elégségest; s a hordozható Oltár már fel is állítottatott. A következő Vasárnapon én magának Napoleonnak, a Segédem pedig a Marschall házabélieknek inondtunk misét. Azután kápolnává csinálták az egyik szobáját, s még pedig sokkal szebben felékesítették, hogy sem ezen puszta-ságban várhattuk volna; az Istentisztelet tellyes ájtatossággal s épületességgel tartatik. Ezen szigeten Catholicusok is számosan találtnak, és én a Kormányozónak megígértem, hogy mind ezeknek minden külömbség nélkül kész lesznek szolgálni.“

B é c s.

A' Laibachi Ujságvelek ezeket közlik Januarius' 16-dikáról: —

„E hónap' 12-dikén Császáruk és Császárnék ő Felségek valamint szintén Clementina Cs. Fő Herczegasszony is, reggeli 9 és 10 óra között gála hintóban és Udvari pompával a Két Siciliák Királyához mentek, hogy ő Felségének a maga születése' 70-dik inepi napjához szerencsét kívánnyanak. Hasonlóképpen cse-

lekedett Sándor Orosz Császár ő Felsége is, valamint szintén mindjárt utána minden itt lévő idegen Ministerek, Követek, s minden Polgári és Katonai Fő Tisztviselői Karok. Ezen napon valamint szintén 13-dikban és 14-dikben is Austria Császár ő Felségénél ebédelték barátságos társaságban a Felséges Uralkodók. —

„Januarius' 13-dikán, avagy az ő szerént való új esztendőnek első napján, Sándor Császár ő Felsége fogadta el az Austriai Császári s a Nápolyi Királyi Udvaroknak, úgy az itt lévő idegen Ministereknél szerencsekívánásait. Ezen inepi solennitásra nézve estve az úgy nevezett Burg, hol az Austriai Cs. Udvar szállva van, és a város, megvilágosítottak, a melly világosítást Császáruk és Császárnék ő Felségek Clementina Cs. Fő Herczegasszonnal egyetemben, az uzákon nagy sokasággal öszszegyülekezett népnek örvendező kiáltásai között, megszemlélni méltóztattak. Ugyan ezen napon az itt lévő Inquisitiónak házáat is meglátogatni, s az Inquisitusoknak éllemeket, vagy tartatásokat, megszemlélni méltóztatott, Császáruk ő Felsége.

Jan. 13-dikán Modenai Ferencz ő Királyi Herczegsége is megérkezett Laibachha, s ugyan ezen napon az itt lévő Rendeknek s a Kormányzéki és Tartományi Tanácsosoknak vala az a szerencsék, hogy Ferdinandus Két Siciliák Királyának bemutatassanak. — 14-dikben, mint az azt megelőzőt Vasárnapon cselekedett volt, az Ursula Apáczáji templomjokba ment Istentiszteletre az Austria Cs. Felséges Udvar. — 15-dikén valóóságos tavaszi időhöz hasonlító nap volt Laibachban. Egyéb eránt nagyon esős és ködös idők jártak Januariusnak eddig eltelt napjaiban. (Így volt ez Austriában is).

Hazai Dolgok és egyéb Toldalékok.

Magyar Ország.

A' Posonyi Ujságlevelékben ezeket olvas-
suk a' Szepességből Jan. 6-dikáról: —

„Minekutánna az eddig volt Szepesi
Megyés Püspök Fő Tisztelendő Felső-Eőri
Pyrker László János Ur, fő Pász-
tori hivatalának másfél esztendeig tartott
dicséretre méltó folytatása után, Császá-
runk ő Felsege által Velencei Patriar-
khává nevezetett 's kirendeltetett helylé-
re már el is útozott volna: e' hónapnak
5-dikén a' Szepesi Püspöki Szék' üresen-
maradásának idejére a' Generalis Vicarius-
nak választatása tartatván, ezen nevezetes
hivatalra a' Scopiensi Püspök Fő Tizste-
lendő Friedmanszki Antal a' Belli Fon-
tis, de Valle Vutta vel Unta, Szent Szűz
Apatura, 's a' Szepesi Püspöki Káptalan'
Nagy Praepostja nevezetett-ki.

E r d é l y b ő l.

A' mit két száz ötven esztendőkbéli
időszakaszok viszontagságai naponként ed-
dig emésztettek, 's végső pusztulásra jut-
tatni törekedtek Nemes Erdély Ország kö-
zepében, azt a' mihez hozzá nyulni sen-
ki nem bátorkodna, mindeneknek nagy
csudájára, álmétkodására, Nemes Magyar
Ország Primássa Rudnai Sándor ő
Herczagségének kegyes és nagy lelke fel-
eleveníté; a' Tordai Romano Catholi-
cam nagy Templom befedettetett, holtja
szinte bévégeztetett. Illy nagy és kegyes
jótévőnek nyújtsa az Úr Isten hoszas
időkre becses élete fonalát; a' késő mara-
dék is áldani fogja hamvát.

Az itt következő Tudósítást a' Pesti
Magyar Ujságból, több tekintetre nézve
nyomtatta szóról szóra ide a' M. Kurir —

Kolosvárról Januarius' 7-dikén
1821. Valamint az elenyészett esztendő
utolsó havának 24-dikét, mint a' mi kö-
zönsegesen szeretett és tisztelt Guberna-
torunk nagy Mélt. Bánffy György Ur ő
Excellenciájának születése napját valódi
öröminneppé tette vala az, hogy minekután-
na a' Fő Kormányshék és Uri Rendek je-
lenlétében a' fenn tisztelt Gubernator ő
Excellenciáját tulajdon házánál nagy Mélt-
óságú Szepesi Ignác Erdélyi Püspök ő
Excellenciája szívreható ékes beszéddel
az Ország nevében tisztelte volna, nem
sokára a' szomszéd palotának ajtai meg-
nyilván a' Kolosvári Muzsika-Kedvellők
igen jól elrendelt Orchesterrel Tancred
nevű Operának több nevezetes részeit a'
már itt muzsikai kiterjedett isméréteiről
hires, 's a' köz haszonra fáradhatatlan
buzgóságáért közönsegesen kedvelt muzsika-
Director Polcz Antal Urnak Directiója
alatt különös kedvességgel, pontossággal,
az Uri Vendégeknek nagy megalégedé-
sekre adták elő (mindenekfelett egy nagy
születésű Kis Asszonyoknak, és a' már em-
lített muzsika-Director leányának mester-
séges kellemetes Énekek bájolva gyönyör-
ködtettek) úgy szintén a' tegnapi este is
elfelejthetetlen örömmel hatott minden jó
Hazaínak kebelébe, mert a' muzsikai Egye-
sület is, mivel a' Gubernator ő Excellen-
ciája, mint kegyelmes Protectora szüle-
tése napjára bizonyos körülállások mi-
att ugyan azon napon tiszteletét nyilván
le tenni nem leheté szerencséje, tegnap
kiváuván azt tellyesíteni, mind két nemen
lévő Tanítványai és más múzsika-kedvel-
ők által az ide való Redut szálában több
válogatott darabokat olly kedvességgel a-
dott elő: hogy ez által nem csak a' Tani-
tó Uraknak szorgalmatos igyekezetekről,

és az Intézet hasznos munkásságáról tökéletes bizonyosságot tett, hanem egyszersmind az Ifiaknak nagy előmenetelekről meggyőzvé a Publicumban ujonnan megerősítette azt a Reménységet, hogy Hazánkban nem sokára Feleink közt virágozni fog ez a szép Mesterségek egyik leg becsesebb neme is. Megérdemli az említést különösen egy ezen alkalmatosságra készített, és muzsika Tanító Grosz Péter József Ur által egész Orchesterre alkalmaztatott eredeti magyar kar-ének, melyet a maga nemében talán a legelsőnek lehetne mondani, mivel csaknem minden szavait maga a muzsika is egész kellemetességgel magyarul fejezte ki, s így azon vastag előítéletet, hogy a magyar nyelv nem muzsikára való, nyilván megczáfolván, a muzsika Szerző Urnak valódi koszorút érdemlett, a magyarban pedig méltán gerjesztette azt a kívánságot, hogy bár illyent többször és többet is halhatna!!

Továbbá különösen kimutatták magokat ezen alkalmatossággal. Mélt. Gróf Kornis Sigmund Urfi Ámon Ignácznak Variatioit Flotán; Tekéntetes idevaló Kir. Posta mester, és a muzsikái Egyesület fáradszatólan. Tárnoka Bogdánffy Gábor Ur Humelnak egy nagy quintettjét Fortepianon és a már említett Grosz Péter József Ur Jánnovichnak egy hegedüre való Concertjét egész készséggel, kellemmel s a Vendégeknek nagy meglepedésekre adván elő.

A feljebb említett eredeti magyar kar-ének e volt:

Egy Hang.

Nap Hóld *) Néked fejet hajta
BÁNFFY! ma, méltán is — mert
Míg érdemid' fénnye rajta
Világít — homályt nem ismert

K a r.

Nézd Hazánk' rég tisztelt Attya!
Hálával telt Kebelünk'
Milyen bájló érzés hatya!
Mi is híven tisztelünk.

Egy Hang.

Érted Nagy, kis, Gazdag, árva.
Egyképpen sóhajt: óh Eg
Bár Kegyed ma lenne tárva!
Érte lám annyi szív ég.

K a r.

Te is Lantra-méрт vig Ének!
BÁNFFYt áld, hogy Hazánkra
Még ragyogjon Életének
Boldogító ságára!!

*) Erdély Czimerében áll, a Poéta a részt egész helyett veszi.

Utolsó Jegyzés.

Rettentő égésnek kellett annak lenni a mely Dec. 29-dikén reggeli 5 óratájban Brüsszelben a Belgiumi Koronörökös Princz palotájában, nem tudják mi történet miatt, kiütött, és nem csak ezt, hanem más mellette lévő nagy épületeket is hamuvá tett, melyek közt az Ország Rendjel' gyűlésének szálája is találatik. A nagy szél, és a nagy hideg által okoztatott víz' szüke miatt, semmi ol-tásbéli iparkodásnak nem volt sikere. Ezen szörnyű égésnek körülállásait több féle levelekből össze summáztván a jövő Ujságban fogjuk közleni.